

LLIMANT TENSIONS

El text (Rm 15,4-9) de la segona lectura d'aquest segon diumenge es un fragment del capítol quinzè de la carta de Pau als romans. Queda lluny dels capítols fonamentals de la carta, on Pau parla de la justificació per la fe i de l'amor de Déu que assegura la salvació als qui han estat justificats. El nostre text queda ubicat en una petita segona part de la carta, que comença a 12,1 i arriba fins 15,3 i que conté una exhortació.

La lectura litúrgica presenta un text que pot resultar enrevessat si es prescindeix de la seva connexió amb el context, que abraça els versets del 1 al 13 del capítol 15. Hi trobem una menció de l'Esclitura, un encoratjament a viure en la unitat i una diferenciació entre els circumcisos i els altres pobles.

Quina situació és la que motiva i determina les paraules de Pau?. Tal com diem, és el context el qui aporta alguna dada que il·lumini el passatge. Efectivament, a 15,1 es parla dels forts i dels qui no ho són i el verset 2 parla d'una entesa necessària per a la edificació de la comunitat. Qui són aquest forts i els qui no són? Per saber-ho cal recular en el text fins a 14,13. Aquí descobrim que els qui són febles són els que tenen escrúpols per menjar carn i beure vi en determinats dies. Es dedueix que els qui són forts són els qui no se senten afectats per aquesta mena de prohibicions, perquè no les consideren fonamentals per viure la seva adhesió a Jesús.

Tot això porta a pensar que en la comunitat lectora de la carta als romans coexisteixen un grup de creients vinents del judaisme amb un

altre grup de vinents del paganisme, que s'han incorporat a la comunitat cristiana. Per una banda, Pau recorda a aquests cristians que han estat salvats per Jesús, que era jueu i que aquesta salvació era la concreció definitiva de les promeses iniciades amb Abraham. Per altra banda, per diluir les inevitables tibantors entre els dos grups, Pau es val de l'Esclitura com eina de reconciliació. Per Esclitura cal entendre que per Pau es redueix a l'Antic Testament, perquè el Nou no ha pres encara la forma en que nosaltres el coneixem. Ho fa amb quatre cites. El text litúrgic recull la primera, que és el verset 50 del salm 18; la finalitat és recordar als cristians vinents del judaisme que l'Esclitura preveia la salvació dels pagans.

Pau cerca la bona relació entre els dos grups existents en la comunitat i ho fa valent-se d'un recurs, que, per la seva formació farisea, ell coneix molt bé: L'Esclitura. Aquesta, indiscutiblement acceptada pel grup judeocreient, ja preveu que totes les nacions de la terra podran obtenir la salvació de Déu i és això el que recorda al grup dels provinents del judaisme, però també recorda als qui venen del paganisme que admetin que Jesús fou jueu i que existeix un nexa entre les promeses fetes a Abraham i la salvació que ells ara han rebut i acceptat.

Diumenge 2on d'Advent
5 de Desembre de 2010